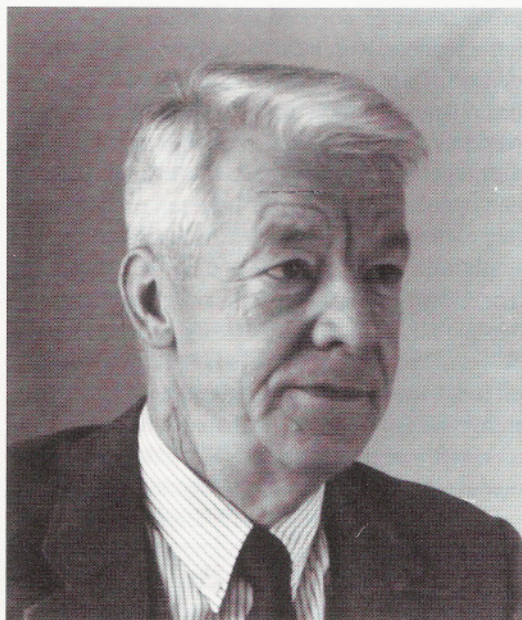

Een ontmoeting met

Jonkheer drs. David Meinard Schorer, geboren in Baarn op 11 maart 1933. Hij is gehuwd met Françoise Theodora Cunegonda barones Taets van Amerongen. Het echtpaar heeft drie kinderen. De heer en mevrouw Schorer kochten de buitenplaats 'Mon Plaisir' in Schuddebeurs in 1989. Ze betrokken het huis na beëindiging van een loopbaan in de diplomatieke dienst. In de tijd dat hij ambassadeur was, woonde jonkheer Schorer met zijn gezin onder meer in Irak, Duitsland en Marokko. 'Mon Plaisir' was eerder in bezit van zijn grootmoeder en tante, maar in 1949 verkochten zij het landgoed aan Staatsbosbeheer. Het huis was toen sterk in verval geraakt.

De heer D. M. Schorer volgt binnen de Vereniging Stad en Lande P. A. Boot op als voorzitter van de planologische commissie.

„Ik onderschrijf de doelstelling van de Vereniging Stad en Lande van harte,” vertelt de

nieuwe voorzitter planologie. „Ik zie de vereniging als de hoeder van het landschap en het historisch erfgoed. In 1993, toen we hier neerstreken, heb ik gehoor gegeven aan een oproep om lid te worden van de planologische commissie. Daarop heb ik in 1996 een jaar meegelopen met mijn voorganger Piet Boot. Van hem heb ik veel geleerd. De schoonheid van Schouwen-Duiveland wordt bedreigd door allerlei economische belangen. Stad en Lande moet proberen het esthetisch belang te verdedigen. Het is mij opgevallen, dat de partijpolitiek zich weinig stoort aan het landschappelijk belang. De voornaamste drijfveer van het gemeentebestuur lijkt het economisch belang te zijn.”

De nieuwe voorzitter van de planologische commissie vindt, dat de uitbreiding van de recreatie beperkt moet blijven. Als het aanbod te groot wordt, gaat kwaliteit achteruit en lopen de toeristen weg, meent hij. Recreanten zoeken hun heil elders, als het landschap verpest is. „De Vereniging Stad en Lande dient daarom eigenlijk ook het toeristisch belang. Soms moet men mensen tegen zichzelf in bescherming nemen. Ingrijpende veranderingen in het landschap zijn meestal niet meer terug te draaien. Daarom moeten we waakzaam zijn. De veranderingen op Schouwen-Duiveland dienen langzaam te gaan, anders blijven we met een wegwerplandschap zitten. De vereniging moet vooruit zien.”

„Dit betekent, dat je keuzes moet maken en dat je in conflict kunt komen met een andere partij. We proberen dit echter zo veel mogelijk te voorkomen,” aldus jonkheer Schorer.

„U zit ons dwars,” is het verwijt dat ik wel eens hoor. Dan zeg ik: „U hebt uw eigen belang, maar er bestaat ook nog een algemeen belang, dat van natuur en landschap. We vragen niet van mensen om dat belang te dienen, maar we

vragen hen wel, om onze keuze te respecteren. We zijn niet tegen personen, maar we hebben een speciale zaak te verdedigen. We zijn niet zonder reden tegen bepaalde ontwikkelingen. Het is kortzichtig om alleen voor het geld te werken. De samenleving moet een beheerste economie voeren. Ik stel me in dienst van een zaak, die ons allen aangaat. Onze vereniging strijdt met open vizier én in het licht van de publiciteit vóór natuur en landschap, in dienst van het algemeen belang,” aldus de nieuwe commissie-voorzitter.

„Een economische belang is, dat het toeristisch product van hoge kwaliteit blijft. De waarde van de bestaande faciliteiten stijgt, als er weinig aanbod van is. Daardoor kan men een hoogwaardiger product aanbieden. Als de uitbreiding van campings niet in de hand wordt gehouden, krijg je een te felle concurrentie en treedt er een verarming van de sector op. Als er te weinig tegenkrachten zouden zijn, zou het landschap in no-time volgebouwd worden.”

Hoewel hij in Baarn geboren is en de diploma-tieke dienst hem in vergelegen oorden bracht, voelt David M. Schorer zich toch zeer met Zeeland verbonden. Rond 1600 week zijn verre voorvader Lucas Schorer - de 20-jarige zoon van een schepen uit Aken - uit naar de Republiek der Nederlanden. Hij deed dit om het protestantse geloof te kunnen behouden. Over het algemeen waren de West-Europese kooplieden en handwerkslieden de reformatie toege-daan. Lucas Schorer vestigde zich in Middelburg en ging in de lakenhandel. Door het vermogen dat hij meegebracht, kwam hij snel in een openbare functie. Zijn nazaten ontwikkel-den zich tot een bekende Middelburgse regen-tenfamilie. Ze maakten fortuin in de handel. Tot en met de Franse tijd bleef de familie in Middelburg wonen. „Met de komst van Koning Willem I was er behoefte aan een hofhouding en meer adel,” verklaart de jonkheer de benoe-ming van zijn familie in de adelstand. „Voor die adel werden families gekozen, die een aantal generaties lang leidende, openbare

De buitenplaats 'Mon Plaisir' in Schuddebeurs was oorspronkelijk een boerderij uit de 16e eeuw.

functies hadden vervuld. Zo werden wij in de adelstand verheven.”

In 1862 kocht zijn betovergrootvader, jonkheer M. W. H. de Jonge uit Zierikzee, de buitenplaats ‘Mon Plaisir’ in Schuddebeurs uit de nalenschap van een tante. De buitenplaats was oorspronkelijk een boerderij en dateert uit de 16e eeuw. De eigenaren van de buitenplaatsen in Schuddebeurs woonden veelal in Zierikzee. Het dagelijks werk werd door een pachter verricht. Een deel van het huis deed dienst als ontvangstruimte voor de eigenaar.

De enige dochter van jonkheer De Jonge trouwde met Jhr. mr. J. W. D. Schuurbeque Boeye, wethouder van Zierikzee en rechter aan de rechtbank aldaar. Uit dit huwelijk werden twee dochters geboren. De oudste werd de grootmoeder van de huidige bewoner van ‘Mon Plaisir’.

David Schorer studeerde rechten. Al op jonge leeftijd werd hij gefascineerd door het Midden-Oosten. In zijn gymnasiumtijd nam hij Hebreeuwse les en naast zijn rechtenstudie studeerde hij Arabisch. Na zijn doctoraal examen volgde hij de cursus voor de Buitenlandse Dienst. De vereiste vakken daartoe waren: Internationaal Recht, politieke geschiedenis, economie, twee moderne talen en een derde taal naar keuze. Als derde taal koos hij het Arabisch. In 1952 deed hij attaché-examen. Zijn eerste standplaats was Beiroet. Later woonde het echtpaar in Damascus en Monrovia (Liberia). Eind zestiger jaren werkte hij vier jaar bij de NAVO in Brussel, als eerste secretaris. In 1971 vertrok hij als tijdelijk zaakgelastigde naar Koeweit. Juist ten tijde van de oliecrisis in 1973, vertegenwoordigde hij daar ons land. Naar aanleiding van het spotliedje ‘Kiele kiele Koeweit’, dat hier populair was, had hij heel wat uit te leggen aan de regering van het Emiraat. „Tenslotte konden ze er ook wel om lachen,” vertelt hij. „Arabieren zijn gesteld op goede persoonlijke omgangsvormen en zeer gevoelig. Je moet daarom heel zorgvuldig met hen omgaan. Ondanks onze sympathie voor Israël heeft Nederland nog steeds een goed imago in de Arabische landen.” Rome, Den Haag en München waren achtereenvolgens zijn verdere

standplaatsen. Van 1988 tot 1993 was hij ambassadeur in Marokko.

Zijn overgrootmoeder, bekend als ‘de dame met het koetsje’ was de laatste bewoonster van ‘Mon Plaisir’. In 1949 werd het huis verkocht aan Staatsbosbeheer, onder het beding, dat het huis bij haar leven niet afgebroken zou worden en dat ze er een woonrecht zou behouden.

„Later werd het huis op de monumentenlijst geplaatst en mocht het niet meer afgebroken worden. Het huis was flink beschadigd,” aldus de heer Schorer. „De bezetters lieten er aan de vooravond van de capitulatie een brandkast ontploffen, waardoor een deel van het huis aan de binnenkant zwaar werd beschadigd.” In het laatste jaar van de oorlog werd de Noordgouwse polder waarin ‘Mon Plaisir’ ligt, onder water gezet. Daardoor werd het eeuwenoude parkbos volledig verwoest. Na de oorlog werd een deel van het huis bewoond door de familie S. Moelijker en zorgde Staatsbosbeheer voor de aanplant van een nieuw bos.

Zijn vader voelde er niets voor nog iets aan het huis te doen, maar voor David Schorer leefde zijn hele diplomatieke loopbaan lang ‘Mon Plaisir’ op de achtergrond. „Ik heb een passie voor oude huizen en dingen. Ik heb contact gezocht met Staatsbosbeheer en in 1971 een erfpachtcontract op het huis en de tuin afgesloten. In 1989 hebben we het huis gekocht, met een stuk bos aan de zuidkant. Voorwaarde van de erfpacht was, dat het huis in de oude staat zou worden hersteld. Daarop is de restauratie begonnen. Elke zomer een stukje. Daar kwam ik voor over uit het buitenland. De tuin met de vijvers zijn gereconstrueerd naar een oude luchtfoto uit 1936. Stukje bij beetje is er gerenoveerd, gerepareerd en gerestaureerd. Alles moet zo veel mogelijk authentiek blijven.” Het grootste deel van het bos rondom de buitenplaats bleef eigendom van Staatsbosbeheer en is toegankelijk voor publiek. Een Nederlandse ambassadeur in Marokko keerde terug naar zijn Zeeuwse wortels en ijvert met de Vereniging Stad en Lande voor het behoud van de cultuurhistorische waarde van Schouwen-Duiveland.

Schuddebeurs, 29 januari 1997

B.R.-de R.